

To ráno bylo takové divné dusno

5:15. Dana vstává výjimečně brzo, protože musí ještě jednou překontrolovat, jestli mají vše zabaleno. Rychle staví vodu na kafe, z lednice vyndá na linku máslo a cestou do koupelny podruhé přepočítá peníze a srovná všechny potřebné dokumenty do úhledného komínku. Část peněz od bráchy z Německa si zašila do výztuží podprsenky. Vyjde na balkon, spěšně sundá suché prádlo a zapálí si ranní cigaretu. Protože bydlí v prvním patře, má odsud skvělý výhled do dvora a oken ostatních činžáků a z ložnice vidí hned na hlavní ulici, kde projíždějí veškerá auta a tramvaje. Šuláková odvedle vychází z protějších dveří vyvenčit Edu. Kde na to ta stará ženská bere pořád takhle brzo ráno energii? Potáhne a dlouze vyfoukne. Kývnou na sebe. V dýmu se odráží první sluneční paprsky. Je ještě větší parno než včera. Srpnová Praha, pořádnej hic. Vzduch stojí a Dana zavětrí ve vzduchu smog. Ve Strašnicích normálně tolik cejtít není, ale poslední měsíc je to nějaký horší. Po stranách tváře jí stékají slzičky potu. Dana naposled potáhne, odklepe a típne cigáro do přeplněného popelníku. Dobře mu tak, alespoň se s Honzou nemusejí pořád dívat na ten obrázek Moskvy, kterej se skrývá pod všema těma vajglama. Honza už je vzhůru. Než se Dana otočí k odchodu, přepadne ji náhle znepokojivý pocit, zlá předtucha. Rychle se vzpamatuje. Klasika. Dana se jen přirozeně nervuje. Dneska poprvé v životě ve svých třiceti poletí letadlem, půjde na pláž a uvidí moře. Těší se, jak malá.

Dana už vstala. Vždyť jim to letí až v devět, bláznivá ženská. Honza rozespalým krokem dojde do kuchyně, sleje kafe a pozoruje Danu, jak zády k němu stojí na balkoně a kouří jeho egyptský kleopatry. Paprsky vycházejícího slunce ozařují Daniny pocuchané vlasy, prostupují noční košilkou a lemují siluetu nohou a zadku. Jejich první společná dovolená. Vystojený nekonečný fronty na povolenky, půl roku čekání na víza a složité zařizování letenek. Byla to pakárna, ale zvládli to. Dana je ve třetím měsíci. Má o ni strach, měla by s tím kouřením skončit. Usrkne kafe moc brzo a spálí si jazyk. Sakra! Dana se vrací do kuchyně, na tváři pobavený úšklebek, ale přes oči se mihne mlhavý stín. Honza se hned zajímá a ona jen se smíchem dodá, že je jen paranoidní, že si ještě skočí dát rychlou sprchu a že Honza má už dávno připravovat svačinu. Honza zkusí naladit rádio, ale ozývá se jenom šum.

Dana si z čistého prádla bere ručník a otevře dveře do tmavé koupelny. Na pračku si včera večer připravila slamák s bílou mašlí a velký červený sluneční brejle z Tuzexu, o kterých snila už jako holka. Jsou ve tvaru dvou velkých srdcí na místě očí. Sentiment. Rozsvítí a první, co spatří, je její vlastní rozmazaný odraz v zrcadle nad vanou. Do něčeho šlápne. Nával nevolnosti. Vytopili je. Zaječí na Honzu a čistým ručníkem se okamžitě snaží vodu vytřít. Do toho zazvoní telefon, Dana ho běží vzít a hodí po Honzovi promočenou osušku. „Evo, to jsem ráda, že voláš, představ si, že nás vytopili sousedi, ale já to tady s Honzou jenom utřu a už vyrážíme směr Ruzyně...“ „Dano!“ snaží se Eva přerušit Danu. „Ale vy nikam nejedete.“ Zopakuje ještě jednou Eva. „A odlítáme v devět, jenom to ještě tady musíme trochu vytřít, vzít pasy...“ „Dano! Poslouchej!“ křičí Eva na roztěkanou Danu.

Honza neví, co se děje, a vnímá jen Danu, jak rychle breptá do telefonu. Po tvářích jí tečou krůpěje potu. Nebo to jsou slzy? Ticho. Honza se dost potí, neměl tak rychle vypít to horký kafe. Dana upustí sluchátko a stojí bez hnutí. Sluchátko se beze zvuku houpe na kroucené telefonní šňůře sem a tam. Ještě vzdálená mluva. Pak to Eva vzdá. Tiché praskání. Eva už musela položit. Tam a sem. Tam a sem. Dana už ví. Z kuchyně je stále slyšet šum a slabé hlasy z rádia. „Nalad' rádio,“ zašeptá Dana. „...překročila vojska Sovětského svazu, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky státní hranice Československé socialistické republiky... Vážení posluchači, vybízíme vás k zachování klidu. Zůstaňte u svých přijímačů...“ Znovu zazvoní telefon: „Dano, podívejte se z okna.“

Tehdy moje babička s dědou z okna spatřili hlaveň tanku. Procesí tanků s ruskými vojáky, projíždějících dva metry před jejich okny. Protože se v celé Praze zastavila doprava, vydali se babička s dědou plni strachu pěšky ze Strašnic do Modřan, kde pobýval zbytek rodiny. V Modřanech si u rodičů dědy vyzvedli skútr a jeli na druhou stranu Modřan k babiččiným rodičům. Na poslední odbočce, která je dělila od domu, je zastavila tříčlenná ruská hlídka a s namířenými samopaly je odmítla pustit dál. Najednou po hlavní ulici projelo romské koňské spřežení. Vojáci se otočili za ním. Děda využil této chvíle, nastartoval a rychle ujel. Moje babička a děda na vysněnou dovolenou nikdy neodjeli. Slamák s bílou mašlí a brýle z Tuzexu babička pak nosila dalších dvacet let jenom k Mácháči. Tehdy začalo bezčasí. To ráno bylo takové divné dusno.

28.03.2019

FRYDLOVÁ Marie

FRYDLOVÁ Marie, 17 let

Gymnázium Oty Pavla – třída 5.S

Praha Radotín